

רע"פ 785/16 - עומר מוסה נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 785/16

כבוד השופט ס' גובראן

לפני:

עומר מוסה

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד מיום 10.1.2016 בעפ"ת
30326-06-15 שניתן על ידי כבוד השופטת הבכירה נ'
אהד; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד עלא קישאוי

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת הבכירה נ' אהד) בעפ"ת 30326-06-15 מיום 10.1.2016, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (השופטת מ' כהן) בפ"ל 2104-10-13 מיום 14.5.2015, בגדרו נגזרו על המבקש שישה חודשי מאסר בפועל; שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור כל עבירה של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ונהיגה בפסילה; פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה (להלן: פסילת רישיון נהיגה) לתקופה של 20 חודשים בפועל; ושלושה חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי למשך שלוש שנים.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת

עמוד 1

התחבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 ושימוש ברכב מנועי ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970. על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.4.2010 פסל בית משפט השלום לתעבורה ברמלה את רישיונו של המבקש לתקופה של 11 חודשים. אף על פי כן, המבקש לא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו כנדרש, וביום 1.8.2012 נהג ברכב טויוטה בעיר לוד, למרות היותו פסול לנהיגה על פי החלטת בית משפט השלום. על פי המתואר בכתב האישום, בנסיבות אלה נהג המבקש גם ללא ביטוח תקף.

3. ביום 14.5.2015 גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש. תחילה עמד בית משפט השלום על חוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 18.11.2014 (להלן: חוות הדעת הראשונה) אשר קבעה כי המבקש אינו כשיר לביצוע עבודות שירות בשל שימוש בסמים ולנוכח קיומו של חשש לפגיעה בגופו או בחייו של אדם, לרבות המבקש עצמו. בית משפט השלום בחן את המידע המודיעיני אשר שימש בסיס לחוות הדעת הראשונה, וקיבל את החלטת הממונה על עבודות השירות תוך שקבע כי מדובר בהחלטה הגיונית וסבירה. לאחר מכן, עמד בית משפט השלום על חומרתה של עבירת הנהיגה בזמן פסילה ושקל לחומרה את עברו הפלילי המכביד של המבקש. על כן, גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש כאמור בפסקה 1 לעיל.

4. המבקש ערער על גזר הדין לבית המשפט המחוזי אשר דחה את ערעורו, ומצא כי העונש אשר הושת עליו הוא ראוי ואין מקום להתערב בו. בית המשפט המחוזי ציין כי המבקש נשלח לקבלת חוות דעת נוספת מטעם הממונה על עבודות שירות (להלן חוות הדעת השנייה), אשר קבעה כי בשל אותו מידע מודיעיני שהובא בחוות הדעת הראשונה, המבקש עודנו אינו כשיר להשמה בעבודות שירות. כמו כן, בית המשפט המחוזי קבע, כי האחריות על אי הפקדת רישיונו של המבקש מוטלת עליו בלבד, ולא ניתן להטילה על בא-כוחו הקודם. לבסוף, בית המשפט קבע, כי משנמצא שהמבקש אינו מתאים לבצע עבודות שירות, אין מנוס מלהורות על מאסרו בפועל.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר קבע כי הוא אינו כשיר לבצע עבודות שירות על סמך חוות הדעת השנייה שהתבססה על אותו מידע מודיעיני ששימש בסיס גם לחוות הדעת הראשונה. לידיו של המבקש ייתכן והמידע המודיעיני שהיה תקף בזמן חיבור חוות הדעת הראשונה אינו רלבנטי ואינו מצדיק עוד את הקביעה כי הוא אינו מתאים לביצוע עבודות שירות. המבקש גורס כי מדובר בשאלה עקרונית ובעלת חשיבות למקרים נוספים, בהם חוות דעת הממונה על עבודות שירות איננה עדכנית לשעת ההתייבבות לריצוי עונש המאסר. המבקש מבקש לבחון את מידת הרלבנטיות של החומר המודיעיני בעניינו, ובמידת האפשר להורות על ריצוי עונשו בדרך של עבודות שירות.

דיון והכרעה

6. עיינתי בבקשה, ובפסקי הדין של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (להלן: הלכת חניון חיפה)) או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). מעיון בבקשה עולה, כי מכלול טענותיו של המבקש נוגעות לעניינו הפרטני בלבד ואינן מעלות כל שאלה משפטית עקרונית, סוגיה כללית או שיקולי צדק מיוחדים המצדיקים דיון ב"גלגול שלישי".

7. הטענות בבקשה מתמקדים רובם ככולם בגזר דינו של המבקש. הלכה היא כי טענות לעניין חומרת העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2015); רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים, וזאת בין היתר, לנוכח העובדה כי שתי הערכאות הקודמות בחנו את האפשרות שהמבקש ירצה את עונשו בדרך של עבודות שירות, ובהתבסס על שתי חוות דעת נפרדות של הממונה על עבודות שירות, דחו אפשרות זו.

8. למעלה מן הצורך, גם לגופם של דברים לא מצאתי כי יש דבר בטענות המבקש. בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נכתב מפורשות כי על פי חוות הדעת השנייה "בשל אותו מידע מודיעיני, [המבקש - ס.ג'] לא ניתן להשמה בעבודות שירות". לשון אחר, בית המשפט המחוזי מצא, בהתבסס על חוות הדעת השנייה, שאותו מידע מודיעיני על פיו נקבע מלכתחילה כי המבקש אינו כשיר לבצע עבודות שירות, עודנו רלבנטי וסותם את הגולל על אפשרות זו גם בעת הנוכחית. על כל האמור, אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש, שהוגשה ברגע האחרון. המבקש יתייצב לתחילת ריצוי עונש מאסרו כפי שנפסק בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשע"ו (31.1.2016).

ש ו פ ט